

Το ταξίδι προς την Κολχίδα συνεχίστηκε παραλιακά, ώσπου έπιασαν την βορινή ακτή της Μικράς Ασίας. Στάθηκαν στις εκβολές του ποταμού Καλλιχορου (ο Σκαρλάτος Βυζάντιος τον ταυτίζει με τον ποταμό Παρθένιο, κοντά στη σημερινή τουρκική πόλη Παρτίν), στην Παφλαγονία (στο κέντρο της βόρειας παραλίας της Μικράς Ασίας). Εκεί βρισκόταν ο τάφος του ήρωα Σθένελου, γιου του Άκτορα, που είχε συνοδέψει τον Ηρακλή, όταν αυτός εκστράτευσε εναντίον των Αμαζόνων. Ο νεκρός είχε πάρει άδεια από την Περσεφόνη και περίμενε να τους χαιρετήσει, φορώντας τ' αρχοντικά του ρούχα και ζωσμένος τα όπλα του. Τους χαιρέτησε κι εξαφανίστηκε πίσω στον Άδη. Οι Αργοναύτες θυσίασαν στον τάφο του, ίδρυσαν κι ένα βωμό στον Νησσώ (Σωτήρα των πλοίων) Απόλλωνα κι έφυγαν, αφού πρώτα ο Ορφέας αφιέρωσε τη λύρα του στον θεό. Από τότε, η περιοχή ονομάστηκε Λύρη.

Πλέοντας ανατολικά, η Αργώ έπιασε στο ασφαλέστερο σημείο του Εύξεινου Πόντου, εκεί όπου αργότερα κτίστηκε η αρχαία Σινώπη, γενέτειρα του κυνικού φιλόσοφου Διογένη. Τότε δεν ήταν παρά ένας απάνεμος όρμος. Ο Αυτόλυκος (άσχετος με τον παππού του Οδυσσέα) ζήτησε από τους λοιπούς Αργοναύτες να του επιτρέψουν να μείνει εκεί. Κατά μίαν άλλη εκδοχή, είχε ξεμείνει εκεί μαζί με τον αδελφό του Δηλιέοντα, όταν, συνοδεύοντας τον Ηρακλή, επέστρεφαν από την εκστρατεία εναντίον των Αμαζόνων και ναυάγησαν στην περιοχή. Όταν πέρασαν οι Αργοναύτες, τον πήραν μαζί τους. Όπως και να έχει το ζήτημα, ο Αυτόλυκος θεωρήθηκε οικιστής της Σινώπης. Αργότερα μάλιστα, έδειχναν εκεί και τον τάφο του.

Συνεχίζοντας ανατολικά, οι Αργοναύτες πέρασαν τις εκβολές του Άλυ ποταμού κι έφτασαν στις εκβολές του Θερμώδοντα (σημερινό Τερμέθ), όπου στάθηκαν για λίγο, καθώς οι κάτοικοι της περιοχής θέλησαν να τους τιμήσουν. Γιορτές καθιερώθηκαν (τα Ιασόνια) και η περιοχή ονομάστηκε Ιασόνια Ακτή.

Τους έμενε ακόμα μια περιπέτεια, πριν να φτάσουν στην Κολχίδα: Πλέοντας ανατολικά πάντα, βρέθηκαν μπροστά στο νησί του Άρη. Υπήρχαν εκεί ναός προς τιμή του θεού του πολέμου που είχαν χτίσει οι Αμαζόνες αλλά και τα άγρια πουλιά με τα σιδερένια φτερά. Εφορούσαν από ψηλά, σμήνος ολόκληρο, και με τις αιχμηρές σαν βέλη φτερούγες τους σκορπούσαν τον όλεθρο. Μόλις είδαν την Αργώ να πλευρίζει, σηκώθηκαν στον ουρανό και ξεχύθηκαν μέσα από τα σύννεφα. Οι Αργοναύτες πρόλαβαν να βγουν στην παραλία. Σχημάτισαν πυκνή φάλαγγα και φορώντας τα κράνη τους σκέπασαν τα κεφάλια και τους ώμους με τις ασπίδες τους (κάτι σαν πρόδρομο του ρωμαϊκού σχηματισμού της πολεμικής χελώνας). Ταυτόχρονα, άρχισαν να χτυπούν τις ασπίδες με τα ξίφη τους, κάνοντας φοβερό σαματά. Τα σιδερένια πουλιά τρόμαξαν κι έφυγαν για πάντα από το νησί.

Κάποιοι είπαν ότι γύρισαν στη Σκυθία που ήταν η πατρίδα τους. Κάποιοι άλλοι τα ταύτισαν με τις Στυμφαλίδες Όρνιθες που εξολόθρευσε ο Ηρακλής στον έκτο από τους δώδεκα άθλους του. Κάποιοι τρίτοι τα συσχετίζουν με τις Άρπυιες που, όπως αναφέρθηκε, ταλαιπωρούσαν τον Φινέα. Υπάρχει όμως και η εκδοχή ότι οι Αργοναύτες δεν πολέμησαν με τα σιδερένια πουλιά αλλά με τις Αμαζόνες και τους συμμάχους τους Χάλυβες (λαό που ο Σκαρλάτος Βυζάντιος τοποθετεί στα σύνορα με την Αρμενία). Στη μάχη αυτή, μάλιστα, βρήκε τον θάνατο και ο Αργοναύτης Πολύφημος.

Με το που απαλλάχτηκαν από τον μπελά αυτόν, οι Αργοναύτες προχώρησαν προς το εσωτερικό του νησιού. Τέσσερις νέοι βγήκαν να τους προϋπαντήσουν. Ήταν οι γιοι του Φρίξου που, όπως έχει αναφερθεί, είχε παντρευτεί την Χαλκιόπη: Ήταν οι Άργος, Μέλας, Κυτίσσωρος και Φρόντης. Γύριζαν στην Βοιωτία, όταν τους βρήκε θαλασσοταραχή και εξόκειλαν στο νησί. Από αυτούς, ο Κυτίσσωρος έμελλε να φτάσει στην Βοιωτία. Οι άλλοι ανέλαβαν να οδηγήσουν τους Αργοναύτες στην Κολχίδα με ασφάλεια.

Επρόκειτο να είναι ο επόμενος σταθμός τους.

(τελευταία επεξεργασία, 23 Οκτωβρίου 2021)